

Nr. 14

Juli 2021

Salus Credentium

- veiligheid van de gelovige -

Katholiek (digitaal) tijdschrift. Nr. 14. Verantw. uitgever: Michaël Dekee - Cruxavespesunica.org

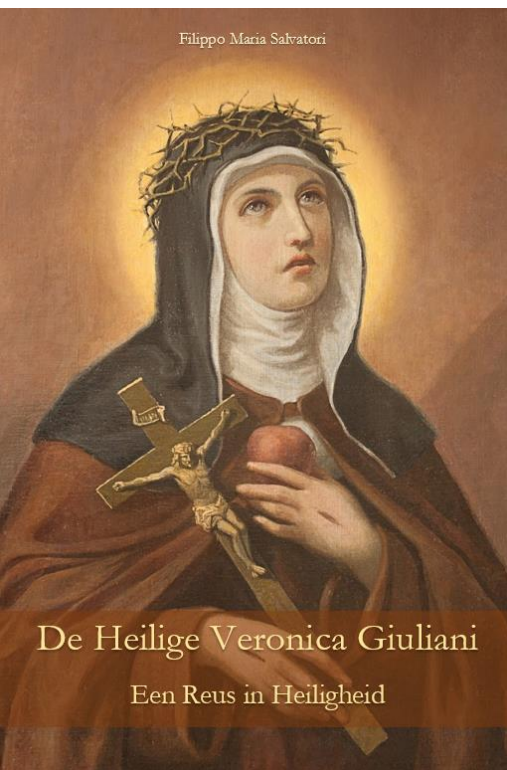
Voorwoord

Deze maand ben ik wat vroeger met het tijdschriftje. We brengen opnieuw een stukje uit het leven van de H. Veronica Giuliani. Verder enkele anekdotes uit het leven van de H. Benedictus. De Heilige Pastoor van Ars is eventjes met vakantie, en zal na de zomer terugkeren. Tot slot brengen we ook een greep uit de verslagen van een pastoor uit Kuurne, tijdens Wereldoorlog 1. We kunnen lezen hoe hij dat allemaal meemaakte, en wat de gevolgen waren voor het geloofsleven van zijn parochianen. Ik moest denken aan de zienster van Onkerzele, Leonie Van Den Dijck. Zij sprak in dezelfde trant over WOII. In het begin van de oorlog liepen de mensen de kerk in, maar het was eigenlijk vooral uiterlijke schijn. Na de oorlog was het al gauw gedaan met al die vroomheid, en hervielen de mensen in hun oude gewoonten en zonden, en verslechterde de toestand weer op geestelijk vlak. Dat de situatie achteruit gaat na een crisis, doet mij ook denken aan nu, met de 'corona'. Tijdens de lockdown zijn velen thuis gebleven om via livestream de H. Mis te volgen, maar toen de kerken weer open gingen, kwamen velen niet meer terug naar de kerk. Ik zag zelf onlangs in het klooster van de Zusters van Liefde in Kortemark, dat de kerk maar halfvol was, terwijl die vroeger altijd vol zat. Mensen blijven weg, ontvangen de H. Communie niet meer, en verslappen... Blijven wij standvastig en trouw aan de Heer, in gelijk welke beproeving. Jezus leerde ons niet bidden: "breng ons niet in beproeving", maar: "leid ons niet in bekoring." We vragen dat we niet zouden op de bekoring ingaan. De bekoring om Hem tijdens een beproeving de rug toe te keren.

In dit nummer:

Voorwoord.....	1
Het leven van de Heilige Veronica Giuliani.....	3
Uit de verslagen van E.H. Proot over WOI in de Sint-Michielsparochie in Kuurne.....	8
Anekdoten uit het leven van de H. Benedictus	16

Het leven van de Heilige Veronica Giuliani

De H. Veronica Giuliani (1660-1727) heeft tijdens haar leven in het klooster op bevel van haar biechtvader vanaf 1693 tot aan haar dood haar dagboek bijgehouden, dat zo'n 22.000 bladzijden telde en in de eeuwen na haar dood in 11 delen werd uitgegeven. Het leven van de H. Veronica Giuliani werd neergeschreven door abt Filippo Maria Salvatori, en gepubliceerd in Rome in 1839. Het werd samengesteld uit drie eerdere levensbeschrijvingen van de heilige, en het proces van haar heiligverklaring. De tekst werd vervolgens vertaald en in het Engels gepubliceerd in drie boekdelen in Londen in 1874, in een serie over heiligen. Wij zullen nu de vertaling in het Ne-

derlands bieden, dat later in boekvorm zal worden uitgegeven. Hieronder het vervolg van hoofdstuk 3 en het begin van hoofdstuk 4 van boekdeel I over de eerste 15 jaar van haar leven. Veel leesplezier!

HOOFDSTUK III. DE EERSTE BEWIJZEN VAN HAAR BUITENGEWONE DEUGD DIE HAAR KINDSCHAP OPMERKELIJK MAAKTE.

(vervolg) Toen ze hoorde dat een zekere pottenbakker van een naburig land een goddeloos leven leidde, en zich ervan bewust was dat beproevingen de afgedwaalde soms terug op de rechte pad brengen, en daarbij ziend, bij het

passeren van zijn winkel, dat een groot aantal van zijn nieuw gemaakte potten stonden uit te harden in de buitenlucht, maakte ze met haar kleine vinger-tjes gaatjes in een groot deel van zijn potten. Het behaagde God om deze goed bedoelde straf van het kind aan te wenden voor de bekering van de boosaardige man.

In haar zevende jaar merkte ze dat een jonge man, haar neef, zo gehecht was aan de dingen van de wereld, dat ze hem uitnodigde om al spelend te schermen met haar, en om hem te redden van de gevaren waar hij in de buitenwereld aan was blootgesteld, gaf ze hem een kleine wonde in de zijde, die hem dwong om een tijdje thuis te blijven.

Op een dag, toen ze ontsteld was door een bepaalde handeling van een bediende van de familie, leidde haar verontwaardiging over de belediging die God was aangedaan er zo ver toe, dat ze de vrouw een oorveeg gaf; en daarenboven vroeg ze haar vader om de dienstmeid te ontslaan uit zijn huishouden. Toen haar verzoek werd ingewilligd, leek het haar dat ze een zeer goede daad had gedaan.

Dusdanig waren de fouten van de jeugd van de heilige, die echter op zichzelf te verwerpen waren: het bestaan van een grote hoeveelheid liefdadigheid, godsdienstigheid en ijver. En hoewel, wanneer we haar extreme jeugd in gedachten houden, ze onze bewondering kunnen opwekken als we ze zien als het begin van haar buitengewone deugd, moeten we ze niet trachten na te bootsen. Zij zelf bezag ze met heel andere ogen wanneer ze een religieuze geworden was, en rijp geworden was in kennis en een veel grotere perfectie in deugd; dan was ze gewoon om ze te vernoemen met diepe spijt en verwarring, hoewel, als ze erover sprak met haar geestelijke leiders, ze niet kon ont-kennen dat de motieven die haar hadden bewogen, goed waren. Nog later in haar leven, op de morgen van de eerste zondag van de Advent, die viel op 2 december in het jaar 1702, liet de Heer voor haar zuivering toe dat ze de tekortkomingen van haar jeugd zou zien onder het symbool van een hart van staal. Toen werd ze er op zo'n pijnlijke wijze van bewust gemaakt dat ze er niet in geslaagd was om te beantwoorden aan de grote genaden die haar

werden verleend op die vroege leeftijd, dat in de zielensmart van haar zelfverwijt, ze zich in de laagste diepten van de Hel zou hebben verstopt voor dat vreselijk spektakel.

We leren over dit incident in een inleiding in het boek van Vader Ubaldo Antonio Cappelletti, één van haar voornaamste geestelijke leiders. Nadat ze haar hart had gelouterd in de smeltkroes van intens berouw, werd het haar opnieuw getoond in een toestand van wit zilver en uiteindelijk had het de kwaliteit van puur goud, en dit was tonen voor haar progressieve trouw aan de genade. De Alheilige ziet de dingen heel anders dan de kortzichtige mens! Toch is het onze plicht om die Goddelijke vrijheid te zegenen die tijdens de lente van haar leven zo'n overvloedig zaad zaaide in de ziel van Zijn dienstmaagd, en haar assisteerte in het bereiken van zo'n rijke oogsten van genade zoals deze waar we over gecontempleerd hebben.

HOOFDSTUK IV: HAAR VADER VERHUIST MET URSULA EN HAAR ZUSTERS NAAR PIACENZA, WAAR ZIJ OP DE LEEFTIJD VAN TIEN JAAR HAAR EERSTE COMMUNIE DOET - WANNEER ZE TWAALF JAAR IS BEGINT ZE HET MENTAAL GEBED TE BEOEFENEN.

Na de dood van Ursula's moeder, die in het tweede hoofdstuk werd verhaald, wanneer Ursula tussen vier en vijf jaar oud was, vormde haar vader de intentie om zijn verblijf te verplaatsen naar Piacenza. Ursulina, zoals ze vaak werd genoemd binnen de familie, bleef voor een tijd in haar geboorteplaats met haar zusters, onder de zorg van één van haar ooms. Op de leeftijd van zeven jaar was haar ziel gesterkt door het ontvangen van het sacrament van het Vormsel door de handen van Monseigneur Onorati, Bisschop van het bisdom, binnen de muren van dezelfde kerk waar ze was gedoopt. Bij deze gelegenheid - volgens het getuigenis van Zuster Florida Ceoli, in het proces van de heiligverklaring van St. Veronica - verzekerden de zusters en de geestelijke leiders van het kleine meisje dat haar meter haar beschermengel zichtbaar naast haar zag staan.

Rond deze tijd had ze andere belangrijke visioenen, zoals we te weten komen uit haar eigen geschriften: "Ik herinner," zegt ze, "dat op de leeftijd van

zeven of acht jaar, Jezus aan mij verscheen op twee verschillende momenten in de Goede Week, geheel bedekt met wonden, en mij vertelde dat ik mij zou moeten toegewijd zijn aan Zijn meest heilige Passie, en nadat Hij dit gezegd had, verdween Hij uit mijn zicht. Ik weende hevig en wanneer ik ook maar enige vermelding hoorde van het lijden van de Heer, voelde ik in mijn hart iets dat ik niet kan beschrijven; en wat ik ook deed, offerde ik op met de intentie om Zijn Passie te eren. Ik verlangde ernaar om mijn biechtvader te vragen om mij wat penitentie te geven om ten uitvoer te brengen; maar toen ik bij hem was, bleven mijn lippen hierover op elkaar. Uit mijzelf was ik erin geslaagd om verstervingen te brengen zonder toestemming van gelijk wie - zoals het gebruik van de roede, kruipen op blote knieën, mijzelf prikken met pinnen, een tegenwerkend object kussen of mijzelf kastijden met brandnetels. Wanneer ik wist van andere personen die boete deden, ging ik recht naar de afbeelding van mijn Verlosser, en zei tegen Hem: 'Heer, had ik maar de instrumenten die anderen hebben, ik zou doen zoal zij, maar omdat ik ze niet heb, offer ik U tenminste mijn verlangen op.' Onze Heer staat mij ook toe om zo lieve gesprekken in herinnering te brengen, zoals de volgende, waartoe Hij zich verwaardigde ze mij te geven op het moment waarover ik spreek. Ik was van plan om deel te nemen aan een zeker tijdverdrijf of vermaak op een bepaald uur, en ik had niet in de gaten dat de tijd daarvoor reeds was aangebroken. Zodus zei onze Lieve Heer inwendig tegen mij: 'Ik ben jouw waar genoegen. Waar streef je naar? Waar verlang je naar?' Waarop ik antwoordde: 'Heer, omwille van Uw liefde, wil ik mijzelf beroven van dat beoefde vermaak.' Deze woorden werden tot mij gesproken, maar ik weet niet hoe. Op andere momenten, wanneer ik naar het kruisbeeld keek, sprak Hij tot mij inwendig: 'Ik zal jouw Gids en jouw Echtgenoot zijn;' en dan zou ik mijn armen wijd openen en zeggen: 'Ik ben vastberaden om Jouw echtgenote te zijn o Heer, en niemand zal mij van dit doel afbrengen. Ik verklaar het vanuit mijn hart. O, laat mij nooit gescheiden worden van U.'"

Ze had nog niet helemaal haar achtste levensjaar vervuld, wanneer haar vader, die de lucratieve en eerbare positie van opzichter van financiën in Piacenza had verkregen, zijn hele familie beval om hem daar te komen

vergezellen. Ursula en haar zussen bleven hun devote oefeningen nastreven; en Ursula gaf bewijs van zo'n ongewone deugd, dat toen ze tien jaar was, ze als geschikt werd beschouwd om haar eerste Communie te doen. Ze had eerder al het meest vurig verlangen geuit om dat te mogen doen, hoe kan het ook anders als men de buitengewone genaden beschouwt die ze reeds had ontvangen in verband met dit Goddelijk Sacrament. We kunnen ons gemakkelijk de vurigheid voorstellen waarmee ze het Heilige Banket voor de eerste keer naderde, op het Feest van Lichtmis in het jaar 1670. Bij deze gelegenheid voelde ze een merkbare vlam branden in haar binnenste, dat zelfs bleef duren nadat ze naar huis teruggekeerd was. Zich inbeeldend dat dit één van de gewone effecten was van de H. Communie, vroeg ze met heilige eenvoud aan haar zusters hoe lang de warme gloed zou duren. Hun verrassing ziend bij deze vraag, concludeerde ze dat haar zeer geliefde Heer haar een bijzondere genade had verleend, en zei toen niets meer, maar zorgde ervoor om de toelating te krijgen om zo veel mogelijk te communiceren en het Brood van de Hemel te ontvangen met grote vreugde en verdiensten.

Haar gesprekken met God werden tegelijk frequenter. Op een dag hoorde ze een stem van de afbeelding van onze Goddelijke Verlosser deze woorden uitspreken: "Ten oorlog, ten oorlog!" Ursula, die toen slechts tien jaar oud was, concludeerde in al haar eenvoud dat ze hierbij letterlijk uitgenodigd was om wapens op te nemen, want in die tijd vormden de oorlogen in de omgeving het belangrijkste gespreksonderwerp in Piacenza. Ze vroeg toen aan één van haar neven die toen in het huis verbleven, om haar de kunst van het schermen te leren. Maar toen ze de oefening begon, verscheen het Kind Jezus aan haar en berispte haar voor het zo verkeerd interpreteren van Zijn woorden; omdat er geen andere oorlog werd bedoeld dan deze die reizigers doorheen dit leven moeten voeren met de duivel, de wereld en het vlees.

Wordt vervolgd.

The Saints and Servants of God - Second Series- The Life of S. Veronica Giuliani, Chapucin nun; London, R. Washbourne, 1874 Imprimatuur: Henricus E. Archiep. Westmonast

Uit de verslagen van E.H. Proot over WOI in de Sint-Michielsparochie in Kuurne

Hoe ging het eraan toe tijdens WOI in de West-Vlaamse steden en dorpen die nabij de frontlinie lagen, en vooral, hoe ervaaarden de pries-ters de oorlog en de bezetting? En wat waren de gevolgen op geestelijk vlak, bij de gelovigen? We geven enkele grepen uit de verslagen van Pas-toor Lodewijk Frans Proot van de Sint-Michielskerk te Kuurne. Voor alle duidelijk: de ‘taalfouten’ zijn geen tikfouten, maar de spelling of schrijf-wijze van 100 jaar geleden.

1914 - Wereldoorlog... 't Is 't jaar van den oorlog! Niet één Belg, al was hij nog maar zeven jaar oud, zal die onheilsmare, ons toegekomen op 3 au-gusti, vergeten: 't is Oorlog!' [...]

Van den eersten dag heeft onze godsdienstige bevolking zijnen toevlucht genomen tot den Hemel, alleen machtig om dien geduchten vijand te bevechten. Op al de wijken van de parochie stelden zich ieveraarsers aan 't werk om gelden in te zamelen en heilige missen te doen opdragen ter ere van O.L.Vrouwe van Gedurige Bijstand, godsvrucht die hier beoefend wordt, 'k mag zeggen in al de huizen van de parochie! Weken op weken werden er alle dagen drie Missen gezongen ter ere van die goede en machtige Moeder, troost en hulp der Kristenen. Geheel de parochie door, overal waar een beeltenis van O.L-Vrouw of een Kruis ter verering of hing, daar kwamen de mensen, 'k mag zeggen in benden te zamen en alle dagen na het werk van den dag, baden zij daar driemaal den paternoster met de litanie van O.L-Vrouw.

O, wat wierd er dan gebeden en gesmeekt. Ook in de kerk wierd den paternoster en de Litanie van O.L.-Vrouw gelezen en later het gebed voor den Vrede, opgesteld door zijne Heiligheid den Paus Benedictus XV.

Negen achtereenvolgende dagen zijn wij in beevaart gegaan naar O.L-Vrouw van Groeninge te Kortrijk. Moet ik zeggen dat het getal beevaarders groot was? Doch verdient hier bijzondere melding O.L.Vrouw Hemelvaartdag. [...] En eens dit heilig vuur begint te laaien, daar is geen uitdoven meer aan! Den tienden dag trokken boven de vijfhonderd beevaarders op naar Dazeele!

Alle dagen, 'k zegge alle dagen, was de kerke vol volk, 't was hier alle dagen zondag, vooral 's morgens in de eerste Mis. En nog 't troostende van al: alle dagen veel, overveel H. Communiën. Gelijk in het begin van dit overzicht te lezen staat, 42.500 heilige Communiën meer dan verleden jaar!

[...] Op 22 october, dag van de gedurige aanbidding, kwam in de pastorie van Cuerne de E.H. Pieter Maenhout, pastoor van Rollegheem-Capelle, wegevlucht van zijn parochie. Hij verwekte waarlijk medelijden. 't Beefde al wat aan hem was. Hij herhaalde al snikkend het geen hem de laatste dagen was overgekomen. Hij moest zelf graven delven om moedwillig doodgeschoten van zijn parochianen er in te begraven. Een echt monster van de Hulanen stond achter hem, gewapend met zijnen blooten sabel en dien hij hem op 't

lijf sloeg, zeggende, “arbeiten, zwart zwijn!” Wie van de twee verdiende dit smaadwoord naar ’t hoofd gesmeten te worden?

O Domine, Domine da nobis pacem!

1915 - ’t Is nog maar altijd oorlog! Den 19 october van ’t jaar ’14 heeft het kanon beginnen bulderen op de slaglijn van Ieper of daaromtrent en voorts trekkende langs den IJzer. Den 21 october, daags voor den biddag van Cuerne, was het gebrom zoo geweldig, dat de mensen in de Kerk om te biechte te gaan, zaten te beven en te schudden. [...] En wij stonden daar met vier a vijf priesters om al die biechten te horen! Wij hadden een voordeel: de mensen waren al om ter best gesteld, want zij meenden dat hun laatste dag gekomen was. De oorlog is een wreede geesel, maar ook een goede predikant!

[...] En indien ik het zoo noemen mag, de oorlog heeft ook eenen goeden kant: men zag geen maandagvierders meer... en den zondag wordt er ook veel, ja, veel min gedronken! [...]

Geheel het jaar door is ons volk trouw gebleven aan zijn godsdienstoefeningen. Ten bewijze dit overheerlijk getal heilige Communies: 152.000... Dat is drieduizend Communies per week, of gemiddeld vierhonderdvijfentwintig per dag! Als de roede op de rugge duwt, 't is als dan dat men het begin te gevoelen! Indien wij, in 't toekomende, dit overgroot getal niet meer bereiken, één ding mogen wij verhoppen, en dat is: veel menschen hebben dikwijls geleerd dikwijls te biechten en ter heilige Communie te gaan, en zij zullen daaraan getrouw blijven.

1916 - [...] Al de goede werken, zoals voortplanting des Geloofs, St. Pieterspenning, H. Kindscheid kwijnen en komen op niets uit. De plaatselijke noodwendigheden laten het niet toe van jaarlijksche omhalingen te doen. Wat al noodlottige gevolgen van dien gruwelijken oorlog! En hoe gaat het zitten te naaste jaar?

1917 - Hoe gaat het zitten te naaste jaar! Dit was mijn laatste woord van verleden jaar. Hewel, 't is nog ne keer en om niet te veranderen, altijd hetzelfde.. 't Is nog oorlog! En van dees jaar zijn wij nog erger gesteld dan vroeger... en 't zijn Duitsche... dat wil zeggen van die propere... vuilaards, ge riekt ze van een kwart verre... Tot de kleinste huizen zijn vergeven van die... *(De zwaar gefrustreerde en ontdane pastoor gebruikt hier scheldwoorden die hier niet worden weergegeven)*.

De kerk heeft ook niet gespaard geweest. De protestanten hielden daar hunne vergadering. Nog beter: de kerk heeft moeten dienen voor concertzaal en daar a.u.b. kwam eene Berlijnsche theaterzangster haren bek openen. En nog iets: de kerk moest dienen voor gevang. De Ortskommandant sloot aldaar op de Civielarbeiders... die na twee uren daar verbleven hebbende, weggeleid wierden... Eten en drinken en smooren... en daartoe moet de kerk dienen. Wij sukkelen dus voort en voor veel dingen moeten wij oogen en herte sluiten. [...]

't Begint te verslechteren voor Cuerne. Bijna ieder huis is ingenomen door de soldaten... [...]. De pastorie werd ook niet gespaard. En zoo kwam het dat

ik op eens 45 van die propere mannekens mijn huis zag bestormen. Na ruim een maand en half te midden van die echte zwijnsboel geleeft te hebben, ging ik, met mijn hoedje in mijn handen, en al schoone spreken, gaan vragen om toch eenige verlichting te bekomen... En 't lukte... Twee dagen daarna trokken die ongewenschte kalanten er van door... maar... zij waren nog niet allen buiten, of 65 nog ergere bakzwijns kwamen de eerste vervangen. 't Was een echt verkenkot! En 't zou nog verbeteren...

Ik zie nog dien luizigen rostekop, een officier van 't Duitsche leger. Zijn wezen geleeft aan dit van Lucifer als hij uit de Hemel verbannen wierd, en met een korte beet en snak: "Gij... hier buiten!" En ik had drie a vier uren om mijn potten en pannen te vergaren en op te trekken naar... het "Oudmanshuis," alwaar ik dank aan de edelmoedigheid van eerw. Moeder, een onderkomen vond. [...]

1918 - 't Is 't jaar van verlossing! Maar 't is ook 't jaar van nog zwaarder beproevinge, van vernieling, van bombardement vooraleer die barbaren het land uitgejaagd werden. In de eerste maanden ging alles gelijk voorheen. Plagerij van allen aard en naarmate de vijand zijne positie voelde verslechteren, naarmate ook was het van: pas op, zoniet de bak in of 50 of 100 Mark boete. Alzo gebeurde het dat ik naar de Commandatur geroepen was, waarom en weet ik niet, en bij toeval trok ik mijn horloge uit om te zien hoe laat het was... en omdat mijn uurwerk niet stond op het Duitsche uur, 't scholdt aan niets of ik kreeg een cadeautje van 25 Mark boete!

Van augusti voort zien wij de zaken veranderen en verbeteren... De Duitse soldaten beginnen aan alles gebrek te lijden.. zij spreken schoone om een stuk brood... de peerden uitgeput vallen dood langs de baan... 't is het Einde! Maar 't is nu dat de lijdensweke zal aanbreken. 't Is den vijftienden oktober, eene dinsdag, dat de Engelse troepen de Duitsche sloebers op de hie-len zitten... zij waren doorgebroken, en 's namiddags rond drie ure komt de eerste patroelje de plaatse binnengestormd om de Duitsche soldaten of te moorden of op de vlucht te jagen! 't Was een vreugdekreet ongehoord! Maar 't slechtste kwam daarna.

De vijand van den overkant van Leie en Schelde begon Cuerne te beschieten, te bombarderen! En 't ging erop los, van drie kanten tegelijk.

Een oorgetuigen heeft mij gezeid dat er vijftig bommen gereed lagen om de kerk van Cuerne te beschieten. En ik voel nog eene siddering als ik denk aan het geen er dan gebeurde! Van den altaar naar het sacristie gaande viel de eerste bomme dwars door de middenbeuk, op enige stappen van mij! In aller haast keer ik naar het altaar weder om de gewijde vaten met het Allerh. Sacrament naar de coffrefort in de sacristie over te brengen! En terwijl ik O.L.-Heer in veiligheid brenge in de coffrefort, een bomme slaat een der vensters van de sacristie in stukken en op twee a drie stappen van mij zie ik daar het vuur van de ontploffing. 'k Was gauw het sacristie uit en liep naar het huis van de koster... en... 'k was geen drie stappen ver in het huis of eene bom viel daar voor de deur! Drie maal en in min dan vijf minuten nakende mijne dood! 'k Hadde zeker dan wel meer dan eenen Engelbewaarder rondom mij! God zij lof en dank! [...]

't was te vluchten! En naar waar? Naar het moederhuis, het gasthuis van Poperinghe... [...]

In den nacht tusschen den donderdag en de vrijdag was het geschut zoo geweldig en het gevaar zoo dringend, dat

al de inwoners van de Plaats en omliggende gevlucht waren. En wat als een wonder, als eene bijzondere bescherming mag aangestipt worden, slechts veertien personen wierden door de bommen neergeschoten en gedood. Ingezien het aanhoudende ontploffen van bommen en 't slechtste nog van al, van gas of verstikkende vuurwerpsels, en bij duizende die tusschen dit vuur moesten opvluchten, 't is waarlijk te verwonderen dat er niet bij honderden en honderden de dood hebben gevonden in dien echten vuurpoel! [...]

De pastorie al den achterkant was in brokken en slunsen geslegen! Noch deuren, noch vensters waren er niet meer te zien. [...] En dan de kerk. Ik verduik het niet, bij mijn eerste bezoek daags naar mijn thuiskomen in het mannenhuis, kon ik mijne tranen niet bedwingen, ziende hoe het huis van Onzen Lieven Heer verwoest en verhakeld was! Niet één venster meer in het kerkgebouw, de vonden in stukken geslagen en geheel vernield... de regen viel daar binnen gelijk buiten... [...]

Droevig jaar voor de parochie van Cuerne. En niettegenstaande dien droevigen toestand, al de menschen waren opgeruimd en welgezind, en wel hierom dat zij van die barbaren, van die beesten, waarom het niet rechtuit gezeid, verlost waren!

1919 - [...] En hoe staat het nu te Cuerne op geestelijk gebied? Binst den oorlog de menschen lazen, lazen dat hunne lippen daverden, 't was alle dagen gelijk zondag in de kerk, zooals wij hoger gezeid hebben... maar eens de roede van het gat, zij hebben Onzen Lieven Heere niet meer van noode... de godsvrucht vermindert, verflauwt, begint te kwijnen. [...] De vlashandel steeg, steeg gedurig naar hoger, zotte prijzen. In weinig weken was de vasprijs geklommen tot vierduizend franks de baal! De daglonen klommen ook in evenredigheid... Vandaar wilde en overtallige misbruiken in eten, drinken en kleedinge! En als de geldduivel begint de eerste noot te spelen, dan is het uit en gedaan met allerhande geestelijke geplogenheden! 't Is wel spijtig... maar 't is toch zoo!

1920 - [...] En alzo, al kriepen en al tjlpen, al stenen en al scharten kregen wij de kerk in 't drooge. Enige vensters wierden ook vernieuwd... de overige zouden toekomstende jaar ook hersteld worden.

En hoe gaat en staat het met onze parochianen? 't En is geen boffen mede. Wij zullen niet beweren dat allen de Kerk en de geestelijke oefeningen afgewezen hebben, neen, maar wij moeten met spijt bekennen dat er menige parochianen hunnen zondagsplicht verzuimen!

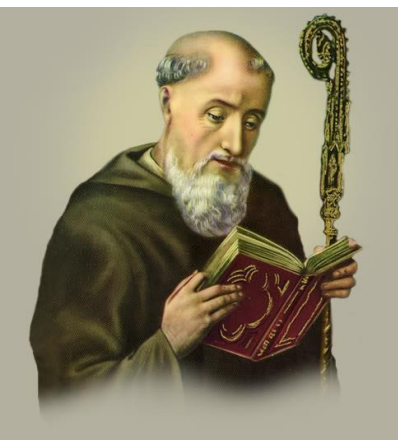
Vroeger, voor den oorlog, kon men ze op de vingers tellen die te kort bleven aan Zondag- en Paasplicht... maar telt ze nu? En waar de oorzaak gaan zoeken? In den vervloekten oorlog! Dat is eene nasmaak, een bittere nasmaak van dien geesel des hemels. En wij moeten op den zelfden toon spreken van alle andere godvruchtige instellingen en oefeningen!

Voor den oorlog, en nog binst den oorlog, de vespers en lof werden door veel, veel volk bijgewoond! Den derden zondag, dag van de maandelijksche processie, werd gevierd met allen luister.. Vijftig...zestig mannemenschen vergezelden het H. Sacrament met brandende flambeelen... 't was oprecht stichtend en treffend!! De Congregatiën voor beide geslachten bloeiden en werden in groot getal bijgewoond... De Zondagscholen trokken wel en... en... met het einde van den oorlog, alles valt in duigen!!!

En wanneer en hoe zal die vroegere godsdienstgeest herleven en ons volk op zijnen ouden plooi weerom brengen? Ja, hoe en wanneer. 't Is reeds vastgesteld van 't jaar 21 eene volle missie te geven en mannen op te zoeken die ons volk kunnen tot inkeer brengen, tot hunne vroegere christelijke gebruiken en plichten doen weerkeeren... Ja, en dan ten minsten elk een grote pinte zuiver en Kristelijk bloed in hunne aderen storten. God moge ons door zijne almachtige gratie versterken en verlichten!

Uit: "t Is Oorlog" Pastoor Lodewijk Frans Ploot over de Eerste Wereldoorlog; Noël Bruneel en Hedrink Callewier, De Leiegouw, Jaargang 57, aflevering 2, 201

Anekdoten uit het leven van de H. Benedictus

Giftige brood

Toen Benedictus een nieuw klooster had gesticht, kreeg hij een grote toeloop van nieuwe monniken. Een priester uit de buurt liet uit jaloezie een vergiftigd broodje bij de heilige bezorgen, met een ‘vriendelijk’ briefje erbij. Benedictus wachtte tot het etensuur waarop altijd uit het naburige bos een raaf uit zijn hand kwam eten. Benedictus gooide het brood voor de raaf neer en zei: “Neem het maar mee naar een plek waar niemand het vinden kan.” Maar de raaf hipte om het giftige brood heen, alsof hij zeggen wou dat hij dit bevel niet kon uitvoeren. Benedictus hield aan en tenslotte pikte de raaf het broodje op en vloog ermee weg. Toen de afgunstige priester niet lang daarna op zijn balkon weer naar de heilige stond te loeren, stortte het balkon in en brak hij zijn nek. Knecht Maurus kwam het enthousiast aan Benedictus melden. Maar die berispte hem om zijn vreugde over de ondergang van een vijand. Hij zei Maurus dat hij beter had moeten kijken naar de raaf. Die had alleen maar het giftige brood afgevoerd en dat was genoeg.

Beker vergif

Op een dag had de heilige Benedictus zich laten verleiden zijn kluizenaarsbestaan op te geven en leiding te geven aan een groepje monniken. Hij was als overste streng en rechtvaardig. Te streng, vonden sommige monniken, die liever rekkelijk wilden leven. Eén van hen reikte Benedictus tijdens de maaltijd een beker waarin hij gif had gedaan. Benedictus zegende de beker met het kruist en onmiddellijk viel die in stukken uiteen. Diezelfde dag nog

verliet Benedictus het klooster en keerde als kluizenaar terug naar zijn spelonk.

De duivel op de rotsblok

Ooit wilden de broeders hun klooster voorzien van nieuwe wooncellen. Tijdens het graven stootten ze op een enorme rotsblok. Het zou hun veel steenen uitsparen, als ze het blok konden inmettelen net boven de fundering. Maar ze kregen de rots niet van zijn plaats, niet met drie, niet met tien en niet met honderd monniken. Als het wortel had geschoten in de grond. Het was duidelijk dat de duivel in eigen persoon erop was gaan zitten, omdat het niet los te wrikken was. Ze riepen Benedictus erbij die de duivel verdreef met een gebed. Het rotsblok werd zo licht als een veertje. Ze legden het blok op de fundering als hoeksteen van hun nieuwe bouwwerk. Toen las Benedictus uit het Evangelie over de verstandige man die zijn huis had gebouwd op een rots.

Het duivelsbeeldje

Ooit begonnen de broeders van Benedictus een klooster te bouwen in een woeste vlakte. Toen ze de belangrijkste voorzieningen hadden gebouwd, begonnen ze aan het graafwerk in de grote binnentuin. Plotseling stootte één van hen op een bronzen duivelsbeeldje. De broeder schrok hevig, greep in paniek het beeldje en wierp het over zijn hoofd naar achter toe. Zo kwam het in de keuken terecht en toen scheen het in de ogen van alle broeders dat er vuur uit de keuken kwam en alles in lichterlaaie stond. Ze wierpen emmers water de keuken in, maar de brand werd niet geblust. Benedictus hoorde hun geschreeuw en ging kijken. Hij zag gelijk dat zij een brand zagen die er niet was. Meteen begon hij te bidden en vermaande de broeders dat ze hun ogen goed moesten gebruiken en ze zich niet moesten laten leiden door waanvoorstellingen. Toen gingen ze de keuken in en zagen alles onbeschadigd. Benedictus gaf het beeldje aan de broeder die het opgegraven had, en zei: 'Stop het maar diep terug in de grond en verdiep je niet meer in de duivel.'

Naar 'Dialogen van Gregorius De Grote'.

